

POSTANOWIENIE

27 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 27 marca 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M.N.
przeciwko W.O.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej W.O.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 30 września 2022 r., I AGa 379/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od doręczenia pozwanemu odpisu niniejszego orzeczenia, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Ustawodawca wyrażne

redakcyjnie wyodrębnił przesłanki tzw. przedsądu od tzw. podstaw kasacyjnych unormowanych w art. 398³ § 1 k.p.c., którymi jest naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie (pkt 1) oraz naruszenie przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (pkt 2). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do przytoczonych przesłanek przedsądu, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), ponieważ „jak wynika z przedstawionych poniżej wywodów na uzasadnienie podstawy kasacyjnej nr 1 – Sąd I instancji nie miał podstaw do przyjęcia, że postawa procesowa pozwanego pozwala na przyjęcie, iż przyznał on fakt otrzymania przedmiotowego towaru od powoda. Jednocześnie (o czym także jest tam mowa) powód nie wykazał dowodowo faktu wydania towaru pozwanemu. W konsekwencji – brak też było podstaw do tego, aby Sąd odwoławczy uznał ustalenia i wnioski Sądu I instancji za własne. Natomiast jak wynika z przedstawionych poniżej wywodów na uzasadnienie podstawy kasacyjnej nr 2 – skoro brak jest w stanie faktycznym sprawy elementu w postaci wydania towaru przez powoda pozwanemu, brak też jest po stronie powoda roszczenia względem pozwanego o zapłatę ceny.”

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywiście naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczególności czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Szczególna podstawa przedsądu przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego czyli odrębnego

od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

Skarżący nieprawidłowo zredagował wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zawarł w nim bowiem odesłanie wprost do argumentów przytoczonych na uzasadnienie podstaw kasacyjnych. Jednocześnie uczynił to przy braku zacytowania jakichkolwiek przepisów prawa, co uniemożliwia Sądowi Najwyższemu kontrolę czy spełniony został w sprawie wymóg występowania „kwalifikowanej postaci naruszenia” prawa materialnego lub prawa procesowego. Zacytowane sformułowania cechuje dodatkowo wysoki poziom ogólności, wykluczający możliwość ich powiązania ze sprawą, w której skarżący wniósł nadzwyczajny środek zaskarżenia. Ze względu na redakcję wniosku, opartego jedynie o zręby twierdzeń wyrażających stanowisko powoda odmienne niż zaprezentowane przez Sądy *meriti*, rezultat w postaci przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania musiałby skutkować oceną, że podczas wstępnego badania jej zdatności do rozpoznania skarżący skutecznie obciążył Sąd Najwyższy koniecznością wnikania w istotę sprawy, a poszukiwanie sensu naruszeń prawa wśród podstaw kasacyjnych doprowadziłoby do wypaczenia sensu instytucji przedsądu określonego art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Trzeba przy tym zaznaczyć, że o rażącym oczywistym naruszeniu prawa nie mogą świadczyć jedynie takie sformułowania, które stanowią polemikę z wypowiedzią Sądów rozpoznających sprawę, wyrażone bez podjęcia się jakiegokolwiek próby wykazania owej oczywistości.

Z kolei wstępna analiza motywów wyroku zaprezentowanych przez Sąd Apelacyjny, nawet przy uznaniu, że w przeważającej mierze podzielił ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Okręgowego, nie uzasadnia wniosku, że Sądy dopuściły się nieprawidłowości w orzekaniu lub dokonały błędnej oceny zarzutów podniesionych przez skarżącego w apelacji. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji nie pozwala na wnioskowanie, jakoby Sąd ten dopuścił się rażącego błędu w stosowaniu norm prawa procesowego i prawa

materialnego, który to błąd uzasadniałaby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015 r. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.

A.W.

(r.g.)